

prism

ไปตายด้วยกันไหม

十二人の死にたい子どもたち

โท อุบุคาตะ
เขียน

ชนพล คักดีสมุทรานันท์
แปล

คนที่อ่านหนังสือด้วยตัวอักษรที่อ่านยากจะทำคะแนนได้ดีกว่า
เพราะสมองต้องใช้สมาธิในการอ่านมากขึ้น
-โท อุบุคาตะ

การอ่านดี อธิบายให้ชัด

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2)

ประเทศไทยนี้มีสถิติฆ่าตัวตายสูงเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก แม้ว่าประเด็นที่สื่อนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องนี้ส่วนใหญ่จะเคร่งเครียด หากแต่นิยายเล่มนี้ที่เป็นผลงานการเขียนของโท อุบุคาตะ ซึ่งเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงด้านความแฟนตาซี เข้าถึงกลุ่มผู้อ่านวัยรุ่น และวางคาแร็กเตอร์ของตัวละครได้น่าสนใจ ทำให้นิยายเล่มนี้น่าเสนอประเด็นหนัก ๆ อย่าง “การชุมนุมฆ่าตัวตาย” ออกมาได้ น่าสนใจ

นิยายเล่มนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากภาพยนตร์เรื่อง *12 คนพิพากษา (12 Angry Men)* ซึ่งเป็นภาพยนตร์อเมริกันที่สร้างในปี ค.ศ. 1957 ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่ได้รับรางวัลอย่างล้นหลาม และมีแง่มุมของการไต่สวนคดีของคณะลูกขุนที่เข้มข้น ดุดัน และตื่นเต้นมาก ซึ่งกลืนอายุของการไต่สวนต่าง ๆ ก็ยังอบอวลอยู่ในนิยายเรื่องนี้ แม้ตัวละครทั้งหมดจะยังเป็นเยาวชน ซึ่งแต่ละคนล้วนมีความแค้นแหว่งจวนอยากจะปลิดชีพตัวเองให้ตายก่อนวัยอันควร หากแต่ทุกคนล้วนช่วยกันไขคดี ตามหาว่าศพที่ลึบที่นอนรอพวกเขาอยู่นั้นมาอยู่ที่นี้ได้ อย่างไร

มาร่วมค้นหาตัวฆาตกรไปพร้อมกับกลุ่มเด็กวัยรุ่นทั้งสิบสองคนที่อยากตายด้วยกันเถอะ

สารบัญ

แผนผังโรงพยาบาล (6)

บทที่หนึ่ง ชุมชุม _____

1	ตัวเลข	2
2	เด็กทั้งหลาย	9
3	ห้อง	41
4	ออกเสียง	55
5	คำถามและคำตอบ	68

บทที่สอง ลงคะแนน _____

1	ความสงสัย	92
2	เงินประกัน	119
3	เก้าอี้รถเข็น	138
4	รองเท้าผ้าใบ	159

บทที่สาม แบบทดสอบ _____

1	ดาดฟ้า	178
2	เตรียมการ	197
3	หน้ากากอนามัยกับหมวก	226
4	ความเจ็บและเสียงโทรศัพท์	244

บทที่สี่ คำสาธภาพ _____

1	โง่เขลา	278
2	ความงุ่นวาย	295
3	ประตู่	323
4	สอบสวน	340

บทที่ห้า เวลาสุดท้าย _____

1	ฆาตกร	372
2	การุณยฆาต	393
3	เวลา	404
4	ลงมติ	431

แผนผังโรงพยาบาล

4F

- (1) คาเฟ่
- (2) ห้องน้ำ
- (3) อ่างล้างมือ
- (4) ห้องอาบน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (6) ขึ้นดาดฟ้า
- (7) โถง
- EV ลิฟต์

3F

- (2) ห้องน้ำ
- (3) อ่างล้างมือ
- (4) ห้องอาบน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (7) โถง

2F

- (9) เคาน์เตอร์
- (10) ลิอบบี้
- (11) หน้าต่างรูปกางเขน
- (12) ห้องทำงานพยาบาล
- (13) ห้องผ่าตัด
- (2) ห้องน้ำ
- (3) อ่างล้างมือ
- (4) ห้องอาบน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (7) โถง

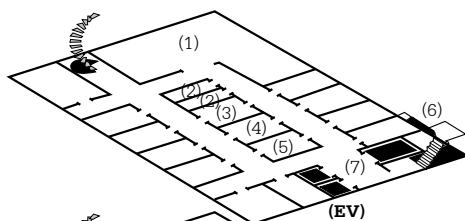
1F

- (14) แปลงดอกไม้
- (15) ห้องจ่ายยา
- (16) ห้องธุรการ
- (17) เคาน์เตอร์
- (18) ประตูหลัง
- (19) ลิอบบี้
- (20) ประตูหน้า
- (21) ม้านั่ง
- (22) ดันต็อกวูด
- (23) ป้ายแผนผัง
- (24) ร้านค้า
- (25) โทรศัพท์สาธารณะ
- (2) ห้องน้ำ
- (26) ตู้ขายของอัตโนมัติ
- (7) โถง
- (27) ห้องสูบบุหรี่
- (28) ถนน
- (29) ลานจอดรถ

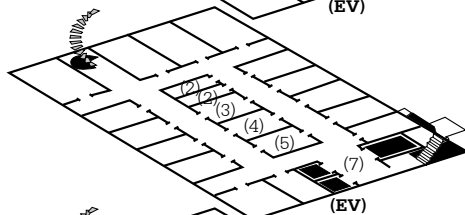
BF

- (30) ห้องซักล้าง
- (31) ม้านั่ง
- (7) โถง
- (2) ห้องน้ำ
- (5) ห้องจ่ายน้ำร้อน
- (32) ที่ชุมนุม

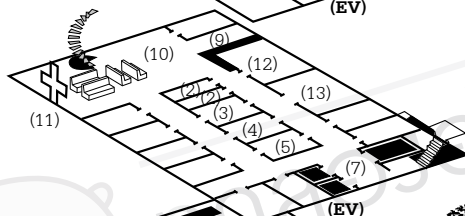
4F

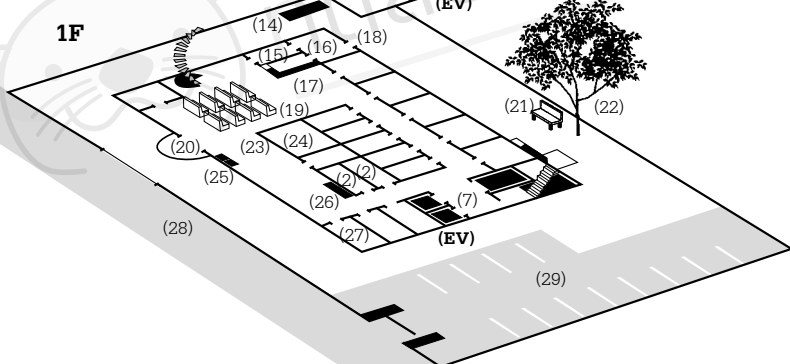
3F

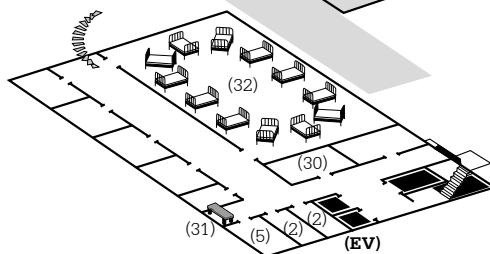
2F

1F

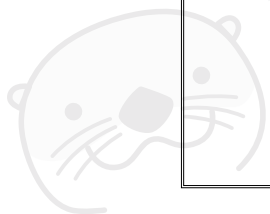
BF

บทที่หนึ่ง

+

ชุมนุม

- 1 -

ตัวเลข

อาคารนั้นยังถนอมสีสน่สดใสไว้ได้อย่างดีเยี่ยม ผิดแผกไปจากที่ผู้มาร่วมชุมนุมส่วนมากคาดการณ์ไว้

กำแพงด้านนอกมีสีชมพูอ่อนโยน ผึ่งที่หันไปยังลานจอดรถสีคล้ายดอกเชอร์รี่ญี่ปุ่น¹ แจ่มจ้าเป็นพิเศษ กำแพงของชั้นหนึ่งออกแบบลวดลายเป็นภาพเงาสีลาเวนเดอร์รูปแม่และเด็กเงารูปแม่อุ้มทารก และเงาของเหล่าเด็กน้อยที่จูงมือวิ่งเล่นกัน บอกให้รู้ชัดว่าแต่เดิมที่นี่คือสถานพยาบาล แม่ป้ายชื่อกิจการจะถูกถอดออกไป แต่ในอดีตที่แห่งนี้คืออาคารบริการด้านสูตินรีเวช กุมารเวช และอายุรกรรม ดำเนินกิจการโดยบริษัทการแพทย์แห่งหนึ่ง

อาคารสี่ชั้น มุขหน้าต่างติดระแนงขาวทรงตารางเรียงต่อกันตั้งแต่ชั้นสองถึงชั้นบนสุด ม่านลูกไม้ยังคงสภาพเดิม การออกแบบหน้าต่างพาให้จินตนาการถึงเปลเด็กอ่อนขึ้นมาอย่าง

¹ นีวาอูเมะ ชื่อวิทยาศาสตร์คือ *Prunus japonica* หรือ Oriental bush cherry มักเรียกว่าพุ่มเชอร์รี่ญี่ปุ่น ดอกมีสีชมพูสด บานในช่วงเดือนพฤษภาคม ผลมีสีแดงสด

นำพิกุล สถานพยาบาลยื่นหยัดในคำมั่นสัญญาว่า “เราจะประทับใจ-
 ประครองดูแลการคลอดและเลี้ยงดูบุตรให้ท่าน” โครงสร้าง
 ดังกล่าวจึงมีไว้เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือนั้น โนม์นาวารู้สึกว่า
 หากเป็นที่นี้ ท่านจะคลอดบุตรได้อย่างอุ่นใจ

ประตูทางเข้าด้านหน้ายื่นออกเป็นทรงครึ่งวงกลม ลีอบบี้
 ชั้นสองมีบานปิดตายเป็นช่องรับแสงขนาดใหญ่รูปกางเขน
 ผู้พบเห็นอาจนึกเชื่อมโยงไปถึงสัญลักษณ์กษัตริย์ได้ จึงอาจเป็น
 อีกหนึ่งกลยุทธ์ในการสร้างความไว้วางใจ

ทว่าแผนดำเนินการและโครงสร้างเหล่านี้จะถูกปรับเปลี่ยน
 เป็นสิ่งอื่นในไม่ช้า ขณะนี้ไร้พนักงานประจำการ ปราศจากผู้มา
 ใช้บริการ บริษัทยาแพทย์แห่งนั้นขายอาคารหลังนี้ไปแล้วจาก
 ปัญหาการเงิน บริษัทยาแพทย์อีกแห่งจึงเข้าควบคุมกิจการ
 เหล่าบุคลากรซึ่งเคยปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่นั่นถูกย้ายไปยังอาคารอีกหลัง
 ที่ใหญ่กว่า เปลี่ยนไปให้บริการในสถานที่ที่สามารถมอบความ
 อุ่นใจและน่าเชื่อถือได้มั่นคงกว่า ส่วนอาคารหลังเดิมนั้นถูกบริษัท
 ผลิตรายการโทรทัศน์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการแพทย์แม้แต่หนึ่งซื้อไป
 เตรียมถือกำเนิดใหม่เป็นสตูดิโอพร้อมอุปกรณ์เครื่องมือครบครัน

การซื้อขายจบลงอย่างรวดเร็ว ทำให้ที่แห่งนี้ไม่ต้อง
 กลายเป็นซากปรักหักพังทำลายทิวทัศน์อันสวยงามของเมือง
 นับเป็นโชคดีของทั้งผู้อยู่อาศัยละแวกใกล้เคียงและตัวอาคารเอง
 มีเพียงของสำคัญบางอย่างเท่านั้นที่ถูกขนย้ายออกไป เช่น
 อุปกรณ์ราคาแพง เครื่องมือทางการแพทย์ที่หากปล่อยไว้จะเกิด
 ปัญหา รวมถึงเวชภัณฑ์ต่างๆ นอกนั้นวางทิ้งไว้เช่นเดิม

ถึงกระนั้น ม้านั่งของลีอบบี้รวมถึงเตียงผู้ป่วยก็ยังคง

งดงามและเป็นระเบียบ รวากับยังคงเฝ้ารอผู้มาเข้ารับการรักษา แม้ต้องถูกขนย้ายออกไปในวันใดวันหนึ่ง บริษัทที่ลงทุนซื้ออาคาร ยังไม่ยินยอมให้ตัดกระแสไฟฟ้าและน้ำประปา ตู้ขายของอัตโนมัติ ทั้งเครื่องดื่มและอาหารที่ตั้งอยู่ริมลิบบี้จึงยังทำงาน หลอดไฟ และเครื่องปรับอากาศเปิดสวิตช์ได้ ส่วนวงจรโทรศัพท์ที่ เพิ่งเปลี่ยนใหม่และเปิดใช้ได้ไม่นานถือเป็นสิ่งสำคัญในระบบ รักษาความปลอดภัยของตัวอาคาร ภายในอาคารมีห้องสูบบุหรี่ ซึ่งดูไม่คุ้นตาคงสำหรับโรงพยาบาลปัจจุบัน เหล่าคนงานรับเหมา ที่เข้ามาปรับปรุงอาคารต่างได้ใช้ประโยชน์กันถ้วนหน้า ห้อง สูบบุหรี่เป็นของโรงพยาบาลมาตั้งแต่แรก เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป จึงมีมติว่าควรรื้อทิ้ง แต่เพราะไร้งบประมาณจึงทำได้เพียงตั้งไว้ ที่เดิม ทว่านั่นก็ทำให้ผู้มาเยี่ยมเยือนได้ทราบว่าที่นี่เป็นโรงพยาบาล เก่าแก่ตั้งแต่ยุคที่ห้องสูบบุหรี่ภายในอาคารยังเป็นที่นิยมรับ

ด้วยทำเลที่ตั้งอันยอดเยี่ยม ทำให้คนนอกซึ่งไม่มีกิจธุระ มักแอบนำรถเข้ามาจอด ทางสถานพยาบาลเป็นกังวลต่อชื่อเสียง ด้านความปลอดภัย จึงล้อมรั้วรอบพื้นที่ พร้อมทั้งใช้ระบบ รักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด ซึ่งกลายเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับบริษัทผลิตภาพยนตร์ ธุรกิจท้องถิ่นในละแวกนี้ มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้น บริษัทรักษาความปลอดภัยและ บริษัทผลิตภาพยนตร์จึงได้เจรจาตกลงให้เปิดใช้ระบบรักษา ความปลอดภัยดังกล่าวต่อไประยะหนึ่ง ก่อนเริ่มปรับปรุงอาคาร

รหัสผ่านเข้าออกคือ 0001 เพื่อให้คนจากบริษัทที่ซื้ออาคาร และคนงานก่อสร้างเข้าออกก่อนการปรับปรุงได้สะดวก ไม่มีการ แจกบัตรสแกนผ่านประตู ทางเข้าออกทั้งสองทางได้แก่ประตูหน้า

และประตูหลังสามารถเปิดออกได้ทันทีด้วยรหัสผ่านอย่างง่ายดาย จุดนี้ไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวด แต่ขณะนี้ก็เป็นเพียงช่วงก่อนปรับปรุงอาคาร ขอแค่มีระบบป้องกัน คนพิเรนทร์หรือคนจรจัดได้ก็พอ

ความจริงต้องขอบคุณความคิดเช่นนั้นของพวกผู้ใหญ่ เพราะทำให้เด็กที่มาชุมนุมได้รับความสะดวกไปด้วย

ขณะนี้เด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาในพื้นที่นอกตัวอาคาร ตอนเวลาเลยสิบเอ็ดโมงไปเล็กน้อยของวันต้นฤดูร้อนที่ท้องฟ้าแจ่มใส อากาศน่ารื่นรมย์ ลมเย็นสบายพัดผ่านบางเบา

เขาเดินผ่านประตูลานจอดรถเข้ามา ประตูรั้วฝั่งทางเข้าด้านหน้าลั่นโซ่ล็อกกุญแจไว้ แต่ฝั่งลานจอดรถมีเพียงประตูสำหรับรถยนต์เข้าออกเท่านั้น เชือกที่ห้อยป้าย ห้ามเข้า ซึ่งไว้อยู่สูงแค่เข่า จึงลักลอบเข้ามาได้โดยง่าย

เด็กหนุ่มมุ่งหน้าตัดลานจอดรถ ใช้เส้นทางสั้นที่สุดเดินอ้อมผ่านสวนไป

ระหว่างทางสู่ประตูหลัง เด็กหนุ่มสังเกตเห็นม้านั่งน่านั่ง มีต้นตอกล้วยดูปลุกไว้ข้างๆ แผงเฌอรั่มรึ้นนาพักพิง เขาน่าจะหย่อนตัวลงบนม้านั่งแล้วรอให้คนที่เหลือมาถึง แสร้งทำเป็นพบกันโดยบังเอิญ ความคิดดังกล่าวแล่นเข้ามาในหัวแวบหนึ่ง เด็กหนุ่มเดินไปใกล้ม้านั่ง แต่สุดท้ายก็ไม่นั่งลงไป

ต่อให้เข้ามาในพื้นที่ ยืนอยู่หน้าอาคารนี้แล้ว ก็เชื่อว่าทุกคนจะไม่เปลี่ยนใจ ก่อนเข้าอาคาร อาจมีคนนั่งลงบนม้านั่งตัวนี้ ใครควรอยู่แล้วเดินย้อนกลับไปทางเดิมก็เป็นได้

ถ้าแบบนั้นก็คงดี ไม่สิ อาจไม่ดีก็ได้ หากตัดสินใจเลือก

อย่างรอบคอบแล้วคงไม่เป็นไร แต่หากหนีหายไปด้วยเหตุผล
ตื่นเงินอย่างลับสนหรือซลาดกแล้ว ย่อมมีโอกาสไม่น้อยที่จะต้อง
เข้าร่วมชุมนุมแบบนี้อีกในภายหลัง ซึ่งอาจทำให้เจ้าตัวต้องเข้าไป
ในที่ที่น่าสยดสยองและสิ้นไร้การช่วยเหลือมากกว่าอาคารแห่งนี้
ที่เด็กหนุ่มจัดแจงเตรียมการเอาไว้อย่างรอบคอบ

เขาคิดว่าสิ่งที่สำคัญกว่านั้นน่าจะเป็นการเข้าไปด้านใน
ตราบดีที่ยังอยู่นอกอาคาร ก็เหมือนอยู่นอกอาณาเขตแห่งการ
ตัดสินใจ การก้าวข้ามเส้นแบ่งเขตเข้าไปแล้วค่อยระบุทางเลือก
ย่อมมีความหมายมากกว่า

เช่นนั้นแล้ว เขาควรจะนั่งตรงนี้ เผื่อรอเชื้อเชิญคนที่มาถึง
ให้เข้าไปในอาคารหรือเปล่า ไม่น่าสิ หากทำเช่นนั้นจะเป็นการ
ยุ่มย่ามมากเกินไป แทนที่จะสร้างทางเลือกยิบย่อยทับซ้อนไป
เรื่อย ๆ ควรมอบทางเลือกใหญ่เพียงหนึ่งเดียวให้เลยดีกว่า
ความทรงจำที่พันเกี่ยวกับโรงพยาบาลแห่งนี้ดลใจให้เด็กหนุ่มคิด
เช่นนั้น

หลังจากนั้นไม่นาน เด็กหนุ่มกำลังจะเดินออกจากบริเวณ
ดังกล่าว เขาสังเกตเห็นก้นบูทรีสองตัวตกอยู่ที่พื้น แม่ไม่รู้เรื่อง
เกี่ยวกับบูทรีนัก แต่เหมือนทั้งสองตัวจะเป็นยี่ห้อเดียวกัน

เด็กหนุ่มหวนนึกถึงเรื่องเมื่อวาน

หลังจากตระเตรียมสิ่งต่างๆ แล้วออกจากอาคาร เขา นั่ง
บนม้านั่งตัวนี้แล้วเหม่อมองอยู่ครู่หนึ่ง จับจ้องไปยังหน้าต่างของ
ห้องที่เขาถือกำเนิดมา

ตอนนั้นยังไม่มีก้นบูทรี

คล้ายว่าจะไม่ใช่ของคอนกรีตก่อสร้าง พวกนั้นรู้ดีว่าในตึก

มีห้องสูบบุหรี่ หากนึกถึงธรรมเนียมของสังคมปัจจุบัน การสูบบุหรี่ในที่นอกจากบริเวณนั้นเป็นเรื่องต้องห้าม

ความจริงอาจเป็นผู้เข้าร่วมชุมนุมคนหนึ่ง หรือไม่ก็เป็นของใครบางคนที่ชื่นชอบการเดินเล่น อย่างกรายเข้ามาในส่วนใต้ผู้คน แล้วใช้เวลาพักผ่อนตามลำพังอยู่ขณะหนึ่ง ไม่สิ อาจไม่ได้อยู่ตามลำพัง กันบุหรี่ยี่สิบสองตัวอาจมีเจ้าของสองคนก็ได้

อย่างไรก็ตาม หากไม่เข้าไปในอาคารก็คงไม่มีทางรู้เด็กหนุ่มจึงหันหลังให้มันแล้วมุ่งหน้าไปยังประตูทางเข้าด้านหลังกตรหัสผ่านบนแป้นของระบบรักษาความปลอดภัย

ระบบล็อกไฟฟ้าส่งเสียงแกร็กแล้วคลายออก เขาเปิดประตูเข้าไป

ด้านในมืดสนิท แต่เดิมตรงนี้เป็นพื้นที่ส่วนธุรการ ตั้งอยู่หลังเคาน์เตอร์ของลิอบบี้ ขณะนี้เก็บกวาดเกลี้ยงเกลารื้อเพื่อป้องกันข้อมูลส่วนตัวของผู้เคยมาใช้บริการรั่วไหล ทั้งโต๊ะทำงาน ชั้นวางเอกสาร และล็อกเกอร์ติดกุญแจล้วนว่างเปล่า

เด็กหนุ่มเดินไปยังริมกำแพงซ้ายมือ แต่ะสวิตช์บนกำแพงเพื่อเปิดไฟ เข้าควบคุมจอมอนิเตอร์ของระบบรักษาความปลอดภัยบนกำแพงเดียวกัน ตรวจสอบให้แน่ชัดว่าเซนเซอร์ตรวจจับความเคลื่อนไหวและเปิดปิดหน้าต่างของแต่ละชั้นไม่ทำงาน เขาจัดการปิดการทำงานของระบบดังกล่าวทั้งหมดไปแล้วตั้งแต่เมื่อวาน

จากนั้นเขาเปิดแผงควบคุมไฟฟ้า ตั้งใจเปิดสวิตช์หลอดไฟของแต่ละชั้น แต่พบว่ามันถูกเปิดไว้อยู่แล้ว เด็กหนุ่มเอียงคอจ้อง นึกย้อนไปถึงสภาพแผงควบคุมเมื่อวานเทียบกับ

ในขณะนี้ ได้ข้อสรุปว่า เขาน่าจะปิดมันไปแล้วเรียบร้อยแล้ว

เมื่อออกจากพื้นที่รุกราน จะเป็นด้านในของเคาน์เตอร์

เก้าอี้ติดล้อสี่ตัวคล้ายจะไม่มีใครนั่งจึงถูกย้ายไปไว้ริมทางเดิน บนเคาน์เตอร์ไม่มีสิ่งใดหลงเหลือ เว้นแต่สิ่งเดียวที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้นมาแต่ต้น

เป็นตู้เซฟสีดำหุ้มรหัสขนาดเล็ก

เด็กหนุ่มเดินไปใกล้ หมุนลูกบิด รหัสถูกตั้งไว้ง่ายๆ

1 ขวา 2 ซ้าย 1 ขวา 2 ซ้าย ทั้งหมดคือ 1 และ 1 สองครั้ง จากนั้นเซฟก็เปิดออก ภายในมีแผ่นตัวเลขทำจากโลหะสิบสองแผ่นวางเรียงกันเป็นวงตามเข็มนาฬิกา

ตัวเลขถอดออกมาจากหน้าปัดนาฬิกาโบราณ นาฬิกาเรือนนี้เคยอยู่ที่ลิอบบี้ แต่หลังจากเด็กหนุ่มถอดตัวเลขทั้งหมดมาเรียงไว้ในเซฟ เขาก็รู้สึกว่านาฬิกาไร้ตัวเลขเป็นสัญญาณอย่างหนึ่ง จึงนำไปไว้ในสถานที่ชุมนุมด้วย

ตามข้อตกลง ผู้มาชุมนุมจะหยิบตัวเลขเหล่านี้ไปที่ละคน โดยไล่จาก “1”

ตัวเลขยังอยู่ครบถ้วน ไม่หายแม้แต่ตัวเดียวนั้นหมายความว่าทุกอย่างเป็นไปตามกำหนดการ เขามาถึงที่นี่เป็นคนแรก อย่างน้อยก็ในกลุ่มคนที่มาชุมนุม

เด็กหนุ่มหยิบเลข “1” ขึ้นมา ครุ่นคิดถึงเรื่องก้นบูที่ตรงม้านั่งและการทำงานของแผงควบคุมไฟฟ้า พลางเปิดบานสวิงของเคาน์เตอร์ เดินออกไปที่ลิอบบี้โดยไม่รีบร้อน

- 2 - เด็กทั้งหลาย

เด็กหนุ่ม อีกคนเดินเข้ามาจากประตูหลัง

เขามีรูปร่างสันทัดตามเกณฑ์ ก่อนไปทางผอม อารมณ์
หม่นหมองและอ่อนล้าเกาะติดใบหน้าคล้ายจะสลัดไม่ออก

การใส่เครื่องแบบนักเรียนไม่ใช่สิ่งต้องห้าม แต่ก็ไม่ใช่เรื่อง
ที่ควรสนับสนุนเช่นกัน เขาจึงเลือกสูทตัวที่ใส่ไปงานแต่งงานญาติ
ซึ่งผ่านไปนับปีแล้ว ช่วงไหล่ของเสื้อสูทไม่พอดีตัว ทั้งคับและ
อึดอัด หากติดกระดุมหน้าจะเคลื่อนไหวไม่สะดวก

มือซ้ายของเขาถือสมาร์ทโฟน หน้าจอเปิดข้อความ
รายละเอียดการประชุมและแผนผังโรงพยาบาลค้างไว้ แต่เขาจำ
เนื้อหาทุกอย่างได้อยู่แล้วเพราะเปิดดูมานับครั้งไม่ถ้วน

เขามุ่งตรงไปยังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ หมุนลูกบิดเซฟ
แล้วเปิดออก

เด็กหนุ่มหยิบหมายเลข “2” ขึ้นมา รู้ทันทีว่าผู้เข้าร่วม
ส่วนใหญ่ยังมาไม่ถึง จึงตัดสินใจยังไม่เข้าไปที่ชุมนุม เทร็ดเตร่
อยู่ในอาคารก่อน แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้สอดส่ายสายตาไปมา
เพียงอยากลองไปที่หน้าต่างใหญ่รูปกางเขน จึงมุ่งหน้าไปยัง
บันไดวนเลี้ยวหักไปทางซ้าย เคาน์เตอร์ บันไดนี้ดูจะเชื่อมไปยังจุดหมาย

ปลายทางในชั้นใต้ดินได้ แต่เขาเลือกขึ้นไปชั้นสองก่อน ตรงนี้มีลิฟต์และเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เช่นกัน เขาจึงประหลาดใจเล็กน้อย เคาน์เตอร์นี้ให้บริการรักษาหญิงตั้งครรภ์โดยเฉพาะ ส่วนผู้มาใช้บริการรักษาภาวะมีบุตรยากจะต้องแยกไปอีกที่หนึ่ง เด็กหนุ่มไม่รู้เรื่องดังกล่าว คิดแค่ว่าอาจเพราะเป็นโรงพยาบาลขนาดใหญ่จึงมีหลายเคาน์เตอร์

บนเคาน์เตอร์มีพนักงานอนามัยและหมวกเก็บสปีดวางอยู่บน่าประหลาดใจเช่นกัน แต่เขาก็เดินไปโดยไม่คิดอะไรมากไปกว่าว่ามีใครลืมหางทิ้งไว้

เด็กหนุ่มไปที่ลิฟต์ขึ้น บันไดของโซฟา จ้องมองหน้าต่างทางเข้านอนใหญ่ มือขวาถือตัวเลข “2” ส่วนมือซ้ายถือสมาร์ตโฟน เขานั่งอยู่กลางแสงแดดอ่อนที่ส่องลอดเข้ามา รยณต์หลายคันแล่นผ่านไปนอกหน้าต่าง แต่ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น เด็กหนุ่มในอาคารของโรงพยาบาลร้าง

เด็กหนุ่มเปลี่ยนมาจ้องมองหน้าต่างแทนสิ่งที่อยู่ด้านนอก โดยไม่รู้ตัว หน้าต่างรูปร่างเหมือนทางเข้านอน เขาตระหนักได้ที่กำลังคาดหวังให้ความรู้สึกบางอย่างก่อตัวขึ้นเมื่ออย่างกรายเข้าใกล้มัน

ความรู้สึกที่ช่วยให้สัมผัสถึงคำว่าพระเจ้าหรือการช่วยเหลือว่าเขาหาได้ใช้ชีวิตที่ผ่านมาด้วยการทะนุถนอมฟุ่มเฟือยประสาทสัมผัสที่กระตุ้นให้เกิดความรู้สึกนั้นแต่อย่างใด

เด็กหนุ่มถอนหายใจด้วยสีหน้าท่าทางหมองหม่นเช่นเดิม มือทั้งสองข้างปัดกวาดขึ้นยับพลันจากการถือวัตถุอยู่นาน เขาสอดทั้งสองมือเข้ากระเป๋าสี้นอก ปลดกระดุมออกทั้งหมด สูดลมหายใจอีกครั้ง

ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงโครมใหญ่ จึงหันกลับไปมองตาม
โดยอัตโนมัติ

เสียงคล้ายคนหกล้ม แต่ไม่เห็นใครสักคน เด็กหนุ่ม
ยืนขึ้น เพ่งมองไปที่ทางเดิน ความมืดสลัวทำให้ไม่เห็นสิ่งใด
เขามุ่งหน้าไปทางทางเดิน แต่ไม่พบวิเวาของคนที่ห้องผู้ป่วย
ปิดประตูไว้ทั้งหมด เขาลองเปิดดูห้องหนึ่ง แต่ประตูล็อกไว้
จึงคิดว่าห้องอื่นๆ คงไม่ต่างกัน ทางเดินว่างโล่งไม่มีจุดอันตราย
มากนัก

สุดท้ายทางเดินจะเป็นมุมเลี้ยว เขาคิดว่าคงไม่จำเป็นต้องไปดู
ถึงตรงนั้น

มีเสียงดังขึ้นจริง แต่ไม่ใช่เสียงกรี๊ดร้องเจ็บปวด เขาจึง
คิดว่าคงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่เมื่อเดินกลับมาถึงเคาน์เตอร์
เขาก็พบสิ่งผิดปกติบางอย่าง

หน้ากากอนามัยกับหมวกที่เคยอยู่บนเคาน์เตอร์หายไป
เด็กหนุ่มยืนนิ่งชั่วครู่ แต่แล้วก็เลือกเชื่อสมมติฐานว่า
ตัวเลข “2” ในมือของเขาน่าจะอธิบายเหตุการณ์ทุกอย่างได้ คนที่
ครอบครองตัวเลข “1” อาจมาถึงก่อน และวางหน้ากากอนามัยกับ
หมวกไว้บนเคาน์เตอร์ แล้วเพิ่งหยิบไปโดยไม่เอ่ยปากทักเขา
ที่กำลังมองหน้าตาต่างอยู่ในลิอบบี้ ทำทุกสิ่งอย่างเงียบเชียบ พลาง
ระวังไม่ให้เกิดเสียงฝีเท้า

เขาไม่รู้ว่าควรรู้สึกดีกับเรื่องนั้นหรือไม่ อีกทั้งไม่ได้รู้สึก
ขอบคุณเป็นพิเศษ เพียงแต่เมื่อคำอธิบายต่างๆ กระจางแล้ว
จึงตั้งสติปรับอารมณ์ใหม่แล้วเดินลงบันไดลงไป

เด็กสาววางตัวเลข “3” ลงใกล้อ่างล้างหน้าของห้องน้ำหญิงชั้นหนึ่ง แล้วซับน้ำตา

วันนี้เธอให้ความสำคัญกับการแต่งหน้ามากเป็นพิเศษ ทว่าน้ำตากลับไหลเอ่อ แต่ไม่ใช่ น้ำตาแห่งความเศร้าโศกอีกต่อไป เรียกได้ว่าครั้งหนึ่งเกิดจากความยินดีด้วยซ้ำ เมื่อเธอคิดว่าในที่สุดก็หาหนทางติดตามเขาไปได้ อารมณ์ความรู้สึกก็เอ่อล้นจนร้องไห้ออกมา

เธอห่อหุ้มเรือนร่างด้วยเครื่องแต่งกายสไตล์โกทิก² อ่อนนุ่มฟูฟ่อง คุมโทนสีชมพูสดใส แจ่มจรัสไม่แพ้สีของอาคาร ผ้าลูกไม้สีขาวพลิ้วไหวดูนุ่มรุ่ม เป็นเครื่องประดับที่เธอชอบที่สุด ทำให้รู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นช่อดอกไม้หรืออะไรทำนองนั้น ทั้งเครื่องประดับผม ถังมือ รองเท้าบูต รวมถึงกระเป๋าสะพายข้าง ต่างเข้าชุดกับเสื้อผ้า เธอตัดสินใจหนักแน่นว่าในการติดตามเขาคนนั้นไป มีเพียงรูปลักษณ์นี้เท่านั้นที่เหมาะสม แต่หัวใจสำคัญอย่างรูปถ่ายของเขา เธอกลับเลือกไม่ได้ เพราะเธอถูกใจหลายรูปเหลือเกิน แม้คัดเลือกอย่างดีแล้วก็ยังได้มาถึงยี่สิบใบ เธอรวมเป็นปึกเดียวแล้วยัดลงกระเป๋าสะพายข้าง

เด็กสาวหลังน้ำตาสะอื้น ร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวรจนต้อง

² แฟชั่นที่มีที่มาจากฝั่งยุโรป ต้นแบบมาจากตุ๊กตาสไตล์โกทิกที่มีรูปร่างผอมบาง ผิวขาวซีด ตาโต แต่งหน้าให้น่ารัก ในที่นี้เป็นสไตล์โกทิกโลลิตาที่ใส่สีสันสดใสเพิ่มเข้าไป

เดือนสติเรียกขวัญตัวเองว่าจะอยู่ในสภาพนี้ต่อไปไม่ได้ เมื่อน้ำตาหยุดไหลได้ในที่สุด เธอจึงนำเครื่องสำอางออกจากกระเป๋า วางเรียงสะเปะสะปะไว้ข้างเลข “3”

เธอมองตัวเองในกระจก พยายามทำหน้าที่ให้เหมาะกับการติดตามเขาไป เพื่อไม่ให้เขาต้องเหงาเดียวดาย นับเป็นงานที่หนักหนาสาหัส แต่เธอเชื่อว่านี่เป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดในชีวิต การจากไปด้วยรูปลักษณ์อันงดงามถือเป็นภารกิจสุดท้ายของเด็กสาว

ขณะจ้องมองตัวเองผ่านกระจก เธอรู้สึกถึงอารมณ์อันปลาบปลืมที่ล้นเอ่อขึ้นมา หวังอารมณ์ที่ก่อเกิดจากความยากลำบากในการกลืนน้ำตาทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นมาก แม้ยากจะจมอยู่กับความรู้สึกดังกล่าวสักพัก แต่เธอรู้ดีว่าไม่มีเวลา

เธอเก็บเครื่องสำอางลงกระเป๋า สูดหายใจเอือกใหญ่ บรรจงประทับริมฝีปากลงที่กระจกอย่างแผ่วเบา ให้เป็นจุมพิต บอกเล่าตัวเองที่กำลังจะลาลับจากโลกไปในวันนี้ การทิ้งรอยจูบไว้บนกระจกเงาทำให้เธอสัมผัสได้ถึงบรรยากาศแห่งพิธีกรรม และความหมายยิ่งใหญ่

การทำเช่นนั้นจำเป็นต้องยื่นลำตัวออกไปด้านหน้าเต็มที่ เพื่อให้ใกล้กระจก แต่เธอก็ทำได้อย่างดี หวังทำดังกล่าวทำให้วัตถุที่มองไม่เห็นในตอนแรกปรากฏสู่สายตา เธอเห็นมันตรงมุมหนึ่งของเงาสะท้อนในกระจกเงา จึงตระหนักว่ามันอยู่ตรงนั้นมาแต่แรก เด็กสาวหันกลับไปมองในห้องน้ำ

ห้องน้ำทั้งสี่ห้องเปิดประตูไว้ทั้งหมด หน้าห้องในสุดมีรองเท้าตากอยู่

เด็กสาวจ้องเขม็ง มันเป็นรองเท้าใหม่เอี่ยมและดูราคาแพง อีกทั้งตกอยู่ในห้องน้ำหญิงทั้งที่มองอย่างไรก็รู้สึกว่าเป็นรองเท้าผ้าใบของเด็กผู้ชาย เท้าที่เห็น เหมือนจะมีแค่ข้างซ้ายเท่านั้น เธอรู้สึกสะกิดใจอย่างบอกไม่ถูก จึงไล่ตรวจดูทีละห้อง แต่ไม่พบรองเท้าข้างขวา

เด็กสาวเพ่งมองรองเท้าผ้าใบ แต่แล้วก็เข้าใจว่า ที่นี่ไม่ต่างจากสถานที่รกร้าง อาจจะมีสิ่งของซึ่งไม่รู้ต้นสายปลายเหตุตกอยู่บ้างก็เป็นธรรมดา เธอไม่เคยเข้าไปในที่รกร้างมาก่อน และมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องครุ่นคิดให้ลึกซึ้ง อีกทั้งชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยชินกับการทำเช่นนั้น เด็กสาวหันไปมองกระจกเป็นครั้งที่สอง พอได้จับจ้องตัวเองที่สวยกว่าเดิมพร้อมกับรอยจูบที่ทิ้งไว้เมื่อครู่ เธอก็จมดิ่งลงในห้วงคิดฟุ้งซ่านและอารมณ์ปริ่มปริ่มอีกระลอก

เธอเห็นใครบางคนเข้าไปในห้องน้ำชั้นหนึ่ง จึงตั้งใจไปหาห้องน้ำอื่น เธอขึ้นบันไดวนข้างลิอบบี้ แล้วพบลิอบบี้อีกแห่ง เด็กหนุ่มคนหนึ่งนั่งหันหลังให้เธอ เบื้องหน้าเขาคือหน้าต่างบานใหญ่รูปกางเขน

เด็กสาวมองแผ่นหลังเด็กหนุ่มอยู่ครู่หนึ่ง ในมือพลิกเล่นตัวเลข “4” ไปมา

การแต่งตัวของเด็กสาวไร้การเสริมแต่งเกินจำเป็น ยืนเรียบง่าย เลื้อยเบลล์ธรรมดา คลุมด้วยคาร์ดิแกนสีเรียบๆ เธอสวมหมวกไหมพรมลงมาปิดเหนือดวงตาและซ่อนใบหูไว้

ปิดปากด้วยหน้ากากอนามัย การพรางใบหน้าไม่ให้ใครเห็นถือเป็นกิจวัตรของเธอ แต่ในเวลานี้ให้ความรู้สึกแตกต่างจากปกติเล็กน้อย หากจวนตัว ต่อให้ถูกพบเห็นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไร เธอสามารถต่อกรกับมันได้ด้วยบุคลิกอันกล้าแกร่ง ถึงอย่างไรพรุ่งนี้หรือมะรืนก็คงกลายเป็นข่าวใหญ่ คิดเช่นนั้นแล้วเธอก็รู้สึกว้าว หากจะลิ้มรสความรู้สึกอิสระในการเปิดใบหน้าตัวเองสักหน่อยก็ไม่เลวนัก

ทว่าตอนนี้เธอไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะทำต่อหน้าเด็กหนุ่มที่เธอไม่รู้จักหน้าค่าตา

เมื่อถึงคราวจำเป็นค่อยเผยใบหน้าในที่ชุมนุมก็แล้วกัน เธอไม่ได้คิดอยากเปิดเผยเอง เพียงแต่หากถูกมองเห็นเข้า – ว่าแท้จริงแล้วเธอเป็นใคร – จิตใจแน่วแน่ของเธอก็จะไม่สั่นคลอน ความมั่นใจดังกล่าวดังกล่าวหากที่มอบสัมผัสแห่งอิสรภาพให้เธอในขณะนี้

เด็กสาวเคลื่อนไหวเงียบเขียบ พยายามไม่ให้เกิดเสียงเดินผ่านริมเคาน์เตอร์ไป

บนเคาน์เตอร์ไม่มีสิ่งใดอยู่ เธอเดินทอดน่องเข้าห้องน้ำไป ถอดหน้ากากอนามัยออก วางไว้บนอ่างล้างหน้าคู่กับเลข “4” จากนั้นเพิ่งจ้องกระจกเงา

ใบหน้านั้นแต่งแต้มเครื่องสำอางเพียงบางเบา ท่างไกลจากการแต่งอย่างครบเครื่องเช่นทุกครั้งที่ต้องทำงาน แต่เธอไม่ขัดข้อง กลับโล่งใจมาก ไม่มีสุขใจจะเทียบเท่าการได้ลาจากไปด้วยตัวตนแท้จริงและใบหน้าปราศจากการปรุงเสริมเติมแต่ง

เยือกเย็นพอหรือไม่ เธอถามตัวเองเช่นนั้นทั้งที่รู้ซึ่งถึง

คำตอบดี ไม่อาจสงบเยือกเย็นมากไปกว่านี้ได้แล้ว อีกทั้งมีเจตนาแรงกล้า เหนือสิ่งอื่นใด เธอเดินทางมาถึงที่นี่ได้โดยสวัสดิภาพ ปลอดภัยจากคำถามเคลือบแคลงจากใคร เธอโล่งอก ใบหน้ายิ้มแย้มขึ้นทันที ไม่ใช่รอยยิ้มที่ฝีกหัดขัดเกลามาจากการทำงาน หากแต่เป็นรอยยิ้มที่แฝงเงามืด ปราศจากทั้งความลังเล เกลียดขัง และเปลี่ยวเหงา

ทันใดนั้นเธอได้ยินเสียงบางอย่างจากนอกห้องน้ำ เสียงดังโครมคราม

เด็กสาวนึกถึงภาพคนหกล้ม สมองตีความในเลี้ยววินาทีว่า คงต้องใช่แน่ๆ เธออยากรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร จึงเดินไปใกล้ประตูห้องน้ำ แต่ยังไม่เปิดออกทันที ค่อยๆ แง้ม ระวังไม่ให้เกิดเสียง แล้วมองผ่านช่องนั้นออกไป

เธอเข้าใจว่าอาจเป็นเด็กหนุ่มที่พิบตรงลือบบี้เมื่อก็ล้มคะมำหรือทำอะไรสักอย่าง เธอหยุดนิ่งเฝ้าดูสถานการณ์ คิดว่าหากต้องพบหน้ากันก็ควรเป็นในที่ชุมนุมมากกว่า หรืออย่างน้อยก็ไม่อยากบังเอิญเจอตอนเพิ่งออกจากห้องน้ำ เพราะดูเป็นที่ส่วนตัวเกินไปสำหรับเด็กสาวแล้ว ความเป็นส่วนตัวถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ควรรักษาไว้เหนือสิ่งอื่นใด

ด้วยเหตุนี้เธอจึงได้แต่ลอบมองออกมาจากช่องว่างเล็กๆ แต่ไม่พบสิ่งใด ขณะที่กำลังใคร่ครวญดูว่าควรเปิดให้กว้างกว่านี้หรือไม่ บางสิ่งก็ผ่านหน้าไปอย่างรวดเร็ว ใครสักคนเคลื่อนไหวด้วยฝีเท้าฉับไวอยู่บนทางเดิน ความเร็วพอๆ กับการวิ่งเหยาะๆ เธอจึงมองเห็นได้เพียงเลี้ยววินาที อีกทั้งทัศนวิสัยแคบจนไม่รู้ว่าเป็นหญิงหรือชาย รู้เพียงว่าใส่ชุดสีดำ

ถึงกระนั้น เธอก็ไม่คิดอยากเปิดประตูให้กว้างขึ้น เพราะเชื่อว่าบุคคลดังกล่าวต้องเป็นหนึ่งในผู้มาชุมนุมแน่นอน สุดท้ายแล้วก็คงหนีกันไม่พ้น เธอค่อยๆ ปิดประตู ถอยกลับไปยังอ่างล้างมือ จ้องตัวเองในกระจกอีกครั้ง เธอคิดเรื่องประหลาดขึ้นได้

ไม่มีเสียงฝีเท้า บุคคลที่เคลื่อนตัวผ่านหน้าห้องน้ำไปเมื่อครู่วิ่งหายลับไปโดยไร้สัมผัสเสียง ความสงสัยจึงก่อตัวขึ้นบางเบา ไม่ได้สงสัยว่าคนคนนั้นทำได้อย่างไร เพราะคำตอบนั้นช่างง่ายดาย คงถอดรองเท้าแล้ววิ่งไปทุกๆ ที่สวมถุงเท้าเพียงอย่างเดียว หากเป็นเท้าเปล่าจะมีเสียงแปะๆ เด็กสาวเรียนรู้อากจากประสบการณ์ว่า เพียงมีผ้าสักผืนคั่นกลางระหว่างเท้ากับพื้นก็สามารถเก็บเสียงได้เกือบสมบูรณ์

แต่ทำไมต้องถอดรองเท้าวิ่ง

ทว่าความสงสัยดังกล่าวไม่ถึงกับชวนให้เธอครุ่นคิดหาคำตอบอย่างลึกซึ้ง คนคนนั้นคงไม่อยากพบหน้าใครนอกที่ชุมนุมเหมือนเธอ ความสงสัยอันบางเบาย่อมนำมาสู่คำตอบที่ตื้นเขินเช่นนี้เป็นธรรมดา

ในที่สุดเด็กสาวก็หยิบหน้ากากอนามัยขึ้นมาสวมอีกครั้ง นำตัวเลข “4” ใส่ลงกระเป๋ากางเกงยีน เธอเหลียวมองหน้าตัวเองที่ใส่หน้ากากผ่านกระจกเพียงชั่วแวบแล้วเปิดประตูห้องน้ำโดยระวังไม่ให้เกิดเสียง ลอบสังเกตการณ์ภายนอก

ไม่มีใครอยู่บนทางเดิน เธอยืนล่าตัวครึ่งหนึ่งออกมานอกประตูแล้วมองไปแถวลิโอบบี้ เด็กหนุ่มเมื่อครู่หายไปแล้ว

เด็กสาวออกจากห้องน้ำ มุ่งหน้าไปยังทิศตรงข้ามกับลิโอบบี้

เดินต่อไปถึงบันไดอีกแห่ง เส้นทางเดียวกับผู้ที่วิ่งหายลับไปเมื่อกี้

เด็กหนุ่มใส่ตัวเลข “5” ลงในกระเป๋าสีเสื้อสีขาวแล้วปิดฝาเซฟอย่างระวัง

เด็กหนุ่มสวมหมวกนักสปีดงามนำสมัย เสื้อสีขาวจับคู่กับเนกไทดำไร้ลวดลาย กางเกงและสูทแจ็กเก็ตสีกรมท่า

แต่ละอย่างก้าวเรียบกริบ ทั้งสภาพร่างกายและจิตใจนับว่าดีเยี่ยมหากเทียบกับเวลาปกติ

นั่นอาจเป็นเพราะเขาตัดสินใจเรื่องนี้ได้อย่างเด็ดขาดแล้วแน่นอนว่าเขารู้ดี สภาพร่างกายเช่นนี้อาจอยู่ต่อไปได้อีกไม่นานนักคล้ายกับฤดูใบไม้ผลิอันแสนสั้นที่เป็นช่วงเวลาเดียวที่ประเทศตอนเหนือซึ่งถูกปิดตายในฤดูหนาวเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชม เขาเชื่อว่า ห้วงเวลาสุขสมอันล้ำค่าที่เขาได้รับในขณะนี้ เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเขาคิดถูกแล้วที่เข้าร่วมชุมนุม

เด็กหนุ่มเดินออกไปที่ลิบบีด้วยความสุขกายสบายใจ มองหาว่ามีใครอยู่ข้างไหม

ดูจากหมายเลขแล้วน่าจะมีคนอยู่ที่นี่สี่คน ความจริงก่อนมุ่งหน้าไปที่ชุมนุม หากได้พูดคุยทักทายกันสักเล็กน้อยก็คงดี ถ้าเป็นไปได้เขาอยากแบ่งปันอารมณ์เบิกบานนี้ให้ผู้อื่น อยากดื่มด่ำกับความรู้สึกนึกคิดที่กำลังรื่นรมย์และใส่ใจสิ่งรอบข้าง

ประตูทางเข้าด้านหน้าถูกปิดไว้ อีกทั้งมีรั้วกัน ไม่มีทางที่คนภายนอกจะมองผ่านกระจกหน้าต่างหรือประตูอัตโนมัติเข้ามาได้ เขาเดินอ้อมหลบม้านั่งที่วางเรียงอยู่ในลิบบี สะดุดตา

วัตถุน่าสงสัย ซึ่งก็คือไม้ญี่ปุ่น ด้ามจับยาวพาดอยู่เหนือม้านั่ง
กลุ่มผ้าสีขาวแห่งกรงที่ปลายไม้หันมาทางเขา

ไม้ญี่ปุ่นแห่งผาก ประเมินจากสายตาคาดว่าไม่มีใครใช้มา
สักพักแล้ว

เด็กหนุ่มเดินหลบไปโดยไม่ติดใจอะไร ทันใดนั้นเซนเซอร์
ก็ตรวจจับร่างกายเขา ประตูอัตโนมัติของลิบบบี้เปิดออกพร้อม
เสียงระบบไฟฟ้าทำงาน

เด็กหนุ่มหยุดยืน เฟ้งจ้องประตูอัตโนมัติแล้วเอียงคอ
สงสัย มันไม่ควรเปิดได้ไม่ใช่หรือ

ในหัวของเขาย้อนนึกถึงข้อตกลงของการชุมนุมขึ้นมาทันใด
จำได้ว่ามีข้อความแจ้งให้เข้าทางประตูหลัง ส่วนประตูหน้าจะถูก
ปิดไว้ เมื่อประตูนี้เปิดออก ย่อมหมายถึงมีผู้ไม่เกี่ยวข้องกับการ
ชุมนุมเข้ามาในนี้ด้วยใช่หรือไม่

เด็กหนุ่มคิดว่าอาจมีบางอย่างผิดพลาด เขาแหงนมอง
เหนือคิระะ ข้างตัวเซนเซอร์ของประตูอัตโนมัติมีสวิตช์อยู่ด้วย
แต่เขาไม่ใช่คนตัวสูงนัก อาจเรียกได้ว่าค่อนข้างเตี้ย พอลึกว่า
ไม่น่าจะเอื้อมมือถึงกิตระหนักได้ทันที

เด็กหนุ่มหันหลังกลับไปมองไม้ญี่ปุ่น ค่อยๆ หยิบขึ้นมา
พยักหน้าเล็กน้อยเมื่อเข้าใจว่าทำไมมันถึงมาอยู่ที่นี่ เขาชู
ด้ามไม้ญี่ปุ่นขึ้นแล้วกดปิดสวิตช์ประตูอัตโนมัติ

จากนั้นประตูก็ไม่เปิดอีก

ใครเป็นคนปิดสวิตช์กันแน่ เด็กหนุ่มวางไม้ญี่ปุ่นพิกกับ
ม้านั่งตัวเดิม บ่นพึมพำในใจคนเดียว ไม่รู้ว่าใครใช้ประตู
อัตโนมัตินี้ด้วยเหตุผลอะไร แต่ดูจะเป็นคนตัวเตี้ยเหมือนเขา

ขณะที่คิดเช่นนั้น เขาก็ได้ยินเสียงกึ่งกังดังขึ้น จึงหันขวับกลับไปโดยอัตโนมัติ

เขารู้ว่าเสียงเมื่อครู่คืออะไร เขาเคยได้ยินเสียงดังกล่าวมานับร้อยครั้งแล้ว ไม่สิ อาจมากกว่านั้นก็ได้

มันเป็นเสียงจากตู้ขายของอัตโนมัติ ไม่รู้แน่ชัดว่าเป็นกระป๋องหรือขวดพลาสติก แต่เป็นเสียงเครื่องตีमतกลมาในช่องรับสินค้าแน่นอน

ต้องเป็นหนึ่งในผู้มาชุมนุมแน่ เด็กหนุ่มเหลียวมองไม้ฉัตรอื่นกรอบ แล้วไม่คิดอะไรมากไปกว่านั้นอีก เขาหันหลังให้ประตูอัตโนมัติแล้วตรงไปยังป้ายแผนผังที่อยู่ขวามือ

ป้ายแผนผังตั้งอยู่ต้นทางเดิน ดูจากแผนผังแล้วทางเดินมีรูปร่างเป็นตัวอักษร ㄣ³ หากเดินย้อนกลับก็สามารถไปยังเคาน์เตอร์ได้

เด็กหนุ่มเดินต่อไปตามทางเดิน เมื่อสุดทางก็พบห้องสูบบุหรี่ บริเวณหัวมุมก่อนเลี้ยวซ้ายมีตู้ขายเครื่องดื่มและของกินเล่นอัตโนมัติตั้งเรียงกันอยู่สองสามเครื่อง เสียงเครื่องจักรไฟฟ้าทำงานให้ความรู้สึกลึบเยียบ คนที่น่าจะอยู่ตรงนี้เมื่อครู่หายตัวไปแล้ว

เด็กหนุ่มยกไหล่เล็กน้อยแล้วเดินต่อไปตามทางเดินหวังว่าจะบังเอิญเจอใครสักคนระหว่างมุ่งหน้าไปยังที่ชุมนุม

³ ตัวอักษรคาตากานะในภาษาญี่ปุ่น อ่านว่า “โคะ”

ก่อนถึงอาคาร เด็กสาวจินตนาการมาตลอดว่าคงเป็นอาคารร้างมืดและโศโครก แต่เมื่อได้มาเยือนจริง เธอก็ต้องตะลึงเพราะอาคารสวยงามสว่างไสวจนน่าตกใจ

เธออ่านทวนข้อความในสมาร์ตโฟนที่ส่งให้ผู้เข้าร่วมทุกคน ระหว่างเดินลัดลานจอดรถเข้าไปในสวน แต่ความตกตะลึงกลับยิ่งทวีคูณ ความสงสัยยังไม่เลิกก่อตัว ใช่ว่าที่นี่จริงหรือ เธอยืนนิ่งค้างละล้าละลัง จับจ้องกำแพงสีชมพูและเงารูปเด็กสีลาเวนเดอร์

เด็กสาวมาในชุดที่ไม่ต่างจากเครื่องแบบนักเรียนเท่าไรนัก เธอสวมกระโปรงและเสื้อเชิ้ตสีขาว มีเบลเซอร์คลุมทับ อวลไอรอบตัวคล้ายจะแผ่ความปกเปียกและใจส่ายออกมา แม้มีการแนะนำว่าควรหลีกเลี่ยงเครื่องแบบนักเรียน แต่เธอไม่รู้จะใส่ชุดอะไรนอกจากนี้ อย่างน้อยก็ตั้งใจสร้างภาพลักษณ์ให้ต่างไปจากปกติด้วยการติดกิ๊บสีชมพูตัวใหญ่รูปดอกไม้ซึ่งเป็นข้อห้ามยามอยู่ในโรงเรียน

หากมาผิดที่จะทำอะไร เด็กสาวคิดแล้วเหม่อลอย หากมีผู้ใหญ่พบเธอแล้วถามว่าทำไมถึงมาที่นี่จะแก้ตัวอย่างไร เธอครุ่นคิด แต่คำตอบไม่ผุดขึ้นมา จึงได้แต่รื้อนรันท้ออะไรไม่ถูก

หากไม่มีใครเอ่ยทัก เธอคงด้อมๆ มองๆ อยู่แถวนั้นอีกพักหนึ่ง

“คุณมาชุมนุมใช่ไหม”

เสียงเอ่ยทักแว่วมาจับพลัน เธอตกใจหันหลังกลับไป

เด็กสาวร่างสูงเพรียวยื่นส่งยิ้มมาให้ เส้นผมดำลึบเรียบตรงยาว ถึงเอวไว้เครื่องประดับ สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวบริสุทธิ์ คลุมทับด้วย สูทแจ็กเก็ตสีดำสนิทที่มักใส่ไปงานศพ พร้อมกระโปรงรัดรูป และถุงน่องสีขา สวมรองเท้าส้นสูงปริตสีดำ ทุกอย่างเป็นสี โทนมืดรวมทั้งกระเป๋าทู

อีกฝ่ายดูคล้ายผู้ใหญ่ เด็กสาวติดก๊ีบยั้งตื่นตระหนก มากขึ้น ไม่สามารถตอบอะไรกลับไปได้

“ใช่ไหม” เด็กสาวชุดดำถามย้ำ เธอพยักหน้าสั่นแล้ว ถามกลับ

“เอ่อ...ใช่ที่จริง ๆ หรือคะ”

เธอมองไปที่กำแพงอาคารอย่างไม่มั่นใจ แล้วหันกลับไป มองเด็กสาวชุดดำอีกครั้ง เด็กสาวชุดดำมองไปที่อาคารเช่นกัน แต่ด้วยแววตาและท่าทีเปี่ยมความมั่นใจ

“พอได้ยินคำว่าซุ่มนุ้มก็เข้าใจทันที แสดงว่าทั้งคุณและ จันมาด้วยจุดประสงค์เดียวกัน ดังนั้นก็ควรเป็นที่นี้ไม่ใช่เหรอ ทางเข้าน่าจะอยู่ตรงนั้น ไปกันเถอะ”

“อ๊ะ...คะ เข้าใจแล้วคะ”

เด็กสาวชุดดำออกเดินนำทันที เด็กสาวติดก๊ีบรับตามไป แม้รู้ว่าไม่จำเป็นต้องตามไป แต่เธอก็อุ่นใจขึ้นเมื่อมี อีกฝ่ายช่วยตัดสินใจให้อย่างเด็ดขาด

เด็กสาวชุดดำรีบเร่งเดินขึ้นหน้าไปด้วยเรียวยาวเพรียวยาว เด็กสาวติดก๊ีบไล่ตาม ทั้งสองเดินอ้อมอาคารผ่านบริเวณที่มีม้านั่ง ขณะที่เด็กสาวติดก๊ีบกำลังจะตรวจสอบรหัสผ่านในสมาร์ตโฟน เด็กสาวชุดดำก็กดรหัสเปิดประตูหลังแล้วเข้าไปด้านในเรียบร้อย

เด็กสาวติดก๊ีบบรรจงปิดประตูตามหลัง เฝ้ารอจนเสียงล็อกอัต์โน้ตติ๊งวานขึ้น ส่วนเด็กสาวชุดดำเดินเข้าไปในเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์และยืนอยู่หน้าเซฟไบเล้กเรียบร้อยแล้ว

เด็กสาวติดก๊ีบตามไป เด็กสาวชุดดำไม่มีทีท่าจะเปิดเซฟ เด็กสาวติดก๊ีบคิดว่าเธอไม่รู้วิธีจึงเปิดหน้าจอสมาร์ตโฟนเพื่อตรวจสอบ

“เอ่อ รหัสเปิดนะคะ...”

“เรื่องนั้นฉันรู้” เด็กสาวชุดดำหันมายิ้ม “1 2 1 2 ไซ้ใหม่”

“อ๊ะ...คะ น่าจะไซ้”

เด็กสาวติดก๊ีบจะพยายามเลี่ยงการตัดสินใจทั้งหมดทั้งปวง เด็กสาวชุดดำยิ้มให้เธอแล้วพูดขึ้น “คุณเปิดสิ หากตั้งใจมาเข้าร่วมจริง ๆ”

เด็กสาวติดก๊ีบไม่เข้าใจความหมาย ได้แต่ยิ้มนิ่ง อ้า ๆ อึ้ง ๆ

“ฉันหรือคะ”

“ไซ้”

“เอ...ให้ฉันเปิดหรือคะ”

รอยยิ้มของเด็กสาวชุดดำเปลี่ยนเป็นเหน้อยหน่าย เอือมระอาที่เด็กสาวติดก๊ีบไม่พยายามครุ่นคิดถึงความหมายในถ้อยคำของตัวเองแม้แต่นิดเดียว

“ความจริงฉันเปิดเองได้ แต่การยืนยันเจตนาของฉันตัวเองเป็นเรื่องสำคัญนะ ว่าไหม”

“อ๊ะ คะ...” เด็กสาวติดก๊ีบทำที่เออออ แต่แท้จริงกลับยังรู้สึกอึดอัดไร้ทางออก “เอ่อ ฉันไม่ควรอยู่ที่นี้หรือคะ...เพราะ

อะไรคะ...”

เธอพิมพ์อย่างคร่ำครวญ ราวจะอุทธรณ์กลับด้วยไม่อาจเข้าใจได้ว่าทำไมจึงต้องถูกตำหนิเช่นนั้น น้ำเสียงมีกังวานแห่งความเคลือบแคลงที่อีกฝ่ายเหมือนพยายามไล่ต้อนเธอ

“ไม่มีปัญหาอะไรเสียหน่อย” เด็กสาวชุดดำล้มเลิกความตั้งใจ ถ่ายทอดจุดมุ่งหมายของตัวเองไปโดยพลัน เธอหมุนลูกบิดเปิดฝาดอกแล้วกระเถิบหลบไปด้านหลัง พักพิงเยดไปทางเซฟ “เปิดแล้ว เชิญหยิบได้”

“อ๊ะ ค่ะ” เด็กสาวติดก๊ีบหยิบตัวเลข “6” ขึ้นมาอย่างว่องไว
เด็กสาวชุดดำหยิบตัวเลข “7” แล้วใส่ไว้ในกระเป๋าสีนอก
ปิดฝาเซฟ หมุนลูกบิดปิดไว้ให้สนิท

จากนั้นเธอเปิดบานสวิงของเคาน์เตอร์ออกไปยังลิอบบี้ แล้วหยุดเดินกะทันหัน

แก้อี้ติดล้อสองตัววางอยู่นอกเคาน์เตอร์ก็ดลขวางทางเดิน
เท่าที่ดูพอจะเดาได้ว่าเป็นของใช้ในเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์

เด็กสาวติดก๊ีบรีบมายืนข้าง ๆ แล้วเปรยออกมาแทน
เด็กสาวชุดดำ “แก้อี้...อยู่ตรงนี้แล้วเกะกะจริง ๆ นะคะ”

“ก็ใช่นะ”

เด็กสาวชุดดำพยักหน้า ใช้มือเข็นแก้อี้ตัวหนึ่งนำเข้าไป
ในเคาน์เตอร์ หันมาทำหน้านงนงมองไปทางเด็กสาวติดก๊ีบที่ยัง
ยืนเหม่ออยู่ที่เดิม

เด็กสาวชุดดำชี้แก้อี้อีกตัว พุดกับเด็กสาวติดก๊ีบ “คุณ
ลากแก้อี้ตัวนั้นมาตรงนี้น้อยสิ”

“อ๊ะ...ค่ะ”

เด็กสาวติดกับหน้าตื่นคล้ายไม่ทันคิด เธอเซ็นแก้อีโดยมีข้อหนึ่งถือตัวเลขไว้ แก้อีติดล้อสองตัวถูกจับเรียงกันเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่มุมหนึ่งในเคาน์เตอร์

“ไปกันเถอะ”

เด็กสาวชุดดำเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่าควรปฏิบัติตัวกับเด็กสาวอีกคนเช่นไร เธอออกจากลิบบบี้มุ่งหน้าไปยังบันไดวน

เด็กสาวติดกับตามไป รู้สึกแปลกๆ จึงหันกลับไปมองเคาน์เตอร์ แก้อีเพียงสองตัวเมื่อเทียบกับพื้นที่แล้วถือว่าน้อยผิดปกติ และหากแต่เดิมเป็นของใช้ในเคาน์เตอร์ ทำไมออกมาอยู่ข้างนอกได้ แม้จะรู้สึกแปลก แต่เธอก็ไม่พูดอะไรออกมาเพียงตามเด็กสาวชุดดำที่มุ่งหน้าไปพร้อมเสียงรองเท้าส้นสูงปราดเปรียว

เด็กหนุ่มจิบโคล่าในขวดพลาสติกที่ซื้อจากตู้ขายของอัตโนมัติในอาคารพลาซ่าขึ้นบันไดด้วยเท้าอันหนักอึ้ง

เขาไม่ได้ใช้บันไดวนใกล้เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ชั้นหนึ่งแต่เลี้ยวซ้ายผ่านทางเดินที่วางตู้ขายของอัตโนมัติแล้วตรงไปยังบันไดอีกแห่ง

เขาไม่ได้ตั้งใจว่าจะทำเช่นนั้น เครื่องดื่มก็เช่นกัน ใช่ว่าซื้อเพราะอยากดื่ม อาจเป็นเพราะแสงแดดเจิดจ้าและทิวทัศน์ของโรงพยาบาลทำให้หวนคิดถึงเรื่องราวในวัยเด็ก เด็กหนุ่มเกลียดการไปโรงพยาบาลบ่อยๆ แต่แม่จะคอยปลอบเขาว่าหากยอมไปจะซื้อของหวานๆ ให้กิน